

Anmeldelse: Med ørerne på stormkrog, Teatret ved Sorte Hest
Af Julius Gotthardt Møller
15. marts 2017

'Med ørerne på stormkrog' er digtoplæsning, når det er bedst. Det er en hyldest til Inger Christensens overvældende digte, hvor der stadig er plads til Jannie Faurschous personlige fortolkninger og kommentarer, grin fra publikum og en kølig flaskeøl i pauserne.

Set-up'et er i princippet meget enkelt: Skuespiller Jannie Faurschou står i det bløde spotlight med Inger Christensens samlede værker opslået på et nodestativ. Bag hende sidder komponisten Niels Bjerg med to guitarer og et spindelvæv af ledninger og fodpedaler.

Første akt slås i gang af en klar dyb tone. Og Jannie sætter resten af aftenens stemning: Vi skal ikke sidde og analysere hvert eneste ord, men lade poesiens egne melodier og stemninger flyde over os. Herefter læser hun det allerførste digt, der møder en læser af Inger Christensen. Digtet hedder 'Hvis jeg står', og står på den første side af Inger Christensens debut-udgivelse 'Lys':

Hvis jeg står
alene i sneen
blir det klart
at jeg er et ur

hvordan skulle evighed
ellers finde rundt.

Således forberedt og stadig med lidt kaffe tilbage i koppen går oplæsningen for alvor i gang, og vi vises med kyndig hånd rundt i Inger Christensens to første digtsamlinger: den førnævnte 'Lys' og 'Græs'. Første akt afsluttes med en i intensitet stigende oplæsning af 'Prologos' fra mesterværket 'Det'. Prologen er en skabelsesberetning med udgangspunkt i ordet 'Det'. Jannie introducerer det med at nævne, at Inger Christensen ud over digter og forfatter, også var matematiker – og dette afspejles i skabelsesberetningen. Vi starter i Big Bang, som Jannie slår ind med en kæmpe high-hat. Herefter evolverer det, og sammen med det stiger kompleksiteten af Niels Bjergs musik. Akten slutter med en prologens afsluttende gentagelser af "venter".

Anden og tredje akt består af resten af 'Det'. Her introduceres vi til Ingrid Christensens forkærlighed for de sindssyge og hendes kritik af systemet (og dedikation til systemdigtningen).

Selvom den ikke tidligere her i anmeldelsen har fyldt så meget, så er musikken ikke blot – med Jannie Faurschous ord – en sorbet mellem retterne, men understreger også digtenes stærke og intense følelser. Musikken smelter til tider sammen med stearinlysenes flakkende skær, der ud over at varme lokalet op, står i kontrast til Jannies lille blålige læselampe.

'Med ørerne på stomkrog' burde hedde 'Med sjælen på stormkrog'. For medmindre man er spændt fast, bliver man blæst væk. Følelsesregistret er nemlig enormt, og formår fra første side, første digt at sprænge den lille og hyggelige foyer, så vi selv står midt i det, som Inger Christensen kalder "vores fælles mellemværende" – livet.

Teatret ved Sorte Hest

Spilleperiode: 13.–18. marts 2017

Set den 13. marts 2017

Foto: Bjarne Stæhr

Lyst til at købe en billet? Læs nærmere her:

<http://www.sortehest.com/forestillinger/med-oerne-paa-stormkrog/>